

Det internationella nedrustningsverket.

Det finns allt skäl till att med glädje hälsa det resultat som uppnåtts genom det nyligen ingångna engelsk-fransk-italienska flottavtalet. Det kommer att vara av den största betydelse för den förestående nedrustningskonferensen, att de fem stora sjömakterna kunna presentera sig inför denna med så omfattande avtal angående begränsningen av den maritima rustningsapparaten. På detta sätt kommer även ett av de viktigaste villkoren för att nedrustningsarbetet beträffande land- och luftstridskrafterna skall främjas att vara uppfyllt.

I kraft av de sista maritima avtalen har inträtt en väsentlig fransk-italiensk avspänning, som i förening med den nya engelsk-franska vänskapen och det nuvarande, av hjärtlighet präglade, förhållandet mellan Italien och England utan tvivel kommer att få ett stort inflytande på Europas storpolitik. Denna kommer att föras ut ur det dödvatten, variden på senare tid befunnit sig och tack vare det goda förhållandet mellan England, Frankrike och Italien kommer nu sannolikt att kunna läggas en rätt tung vikt i vågskålen till fördel för en fredlig utveckling. Visserligen gör i vissa kretsar, särskilt i England, för närvarande den uppfattningen sig gällande, att den engelsk-franska vänskapen och den fransk-italienska avspänningen kunna komma att innebära en fara för, att det skapas en "segerherrarnas enhetsfront", som på den kommande nedrustningskonferensen skulle kunna bli till hinder för en effektiv inskränkning av rustningsapparaterna till lands och i luften. Fruktan för, att England eller Italien skulle vara villig till att på ett eftertryckningspolitiken, som baseras på en överspänning av det s. k. så-

kerhetskravet, synes dock icke vara tillräckligt grundad och talet om en framtida "enhetsfront av segerherrar" utgår väl huvudsakligen från en gammaldags tankegång, som har sitt ursprung i de utpräglade maktpolitiska tendenser, som tidigare behärskade Europapolitiken men som nu icke längre kunna sägas ha någon utslagsgivande betydelse.

Förnekas kan emellertid icke, att med anledning av det genom de sista flottavtalen åvägabragta goda förhållandet mellan de stora europeiska västmakterna och Italien har uppstått icke ringa oro i Tyskland. Många tyskar fråga, vad Frankrike har fått i gengäld av England för sin plotsliga medgörlighet på den maritima nedrustningens område. Den meningen är rätt utbredd i Tyskland, att England, även om det icke har gått någon konkret förpliktelse vad angår stödet åt den franska rustningspolitiken till lands, dock på ett mera abstrakt sätt lovat, att den engelska delegationen på den kommande nedrustningskonferensen icke skall öva något tryck på Frankrike i en för den franska rustningspolitiken obehaglig riktning. I England försäkrar man gentemot dylika tyska förmodanden, att man står fullkomligt fri. I Frankrike är man mycket uppbärgat över de nämnda tyska uttalandena och en tidning som "Le Temps" finner det högst egendomligt, att tyskarna uppfatta allt, vad andra nationer företaga sig för att inskränka rustningarna och för att befästa freden, såsom riktat mot Tyskland. Nämnda franska tidning förklarar, att det nog snart blir nödvändigt, att tyskarna med full öppenhet uttala sig om, huruvida de önska en allmän rustningsinskränkning i överensstämmelse med vad som är förnuftigt och möjligt, eller

om de hellre önska att öka sin egen rustningsapparat!

Huru som helst är det knappast någon fara för, att en engelsk-fransk-italiensk vänskap skulle kunna vara istånd till att isolera Tyskland på nedrustningskonferensen. Visserligen måste det medgivas, att de engelska delegerade i nedrustningskommissionen, särskilt lord Robert Cecil, på ett tämligen påfallande sätt understött det franska kravet på, att den kommande rustningsinskränkningen till lands icke skulle omfatta de utbildade reserverna och rustningsmateriet. Lord Robert Cecil's tillmötesgående hållning gentemot de franska kraven i nedrustningskommissionen var emellertid sannolikt till stor del dikterad av hänsynen till, att nedrustningskonferensen, överhuvudtaget icke skulle kunna komma till stånd, därest Frankrikes krav på förhand avvisades. Mycket tyder på, att den engelska arbetarregeringen är besjälad av önskan, att nedrustningen till lands och i luften kan bli så effektiv som möjligt, och man torde kunna förmoda, att de engelska delegerade på nedrustningskonferensen komma att söka uppträda som mätklare, särskilt när det gäller att bygga en bro mellan de franska och tyska, f. n. i hög grad divergerande, åsikterna.

Från enstaka håll har man framhåvt betydelsen av, att de europeiska stormakternas ledande statsmän redan under tiden innan nedrustningskonferensen finge tillfälle att mötas för att på ett otvunnet sätt tala ut med varandra om de viktigaste nedrustningsproblemen. Sådana tvångslösa samtal mellan statsmännen skulle sannolikt kunna få sin betydelse, särskilt beträffande en möjlig utjämning av de nuvarande fransk-tyska divergenserna, vilkas skärpa eljest lätt kan bli ödesdiger för hela det internationella nedrustningsverket. Det ligger i synnerhet en stor fara i den omständigheten, att den officiella Frankrike f. n. absolut nekar att erkänna Tysklands krav på likaberättigande beträffande nedrustningen. Efter den franska regeringens uppfattning är det nödvändigt, att Tyskland i överensstämmelse med Versaillesfreden intager en särskild ställning beträffande sin radikala nedrustning, medan de nationer, som "angreps av Tyskland", endast äro förpliktade till att nedrusta i enlighet med hänsynen till deras "säkerhet". Det är tydligt, att denna uppfattning kan komma att föra till en ödesdiger fransk-tysk konflikt i nedrustningsfrågan, om det icke på ett eller annat sätt lyckas att avlägsna denna största tyngsta sten på nedrustningsarbetets väg.

C. Asche.

Jätteluftskepp med 16 kanoner.

Graf Zeppelin överträffas i U. S. A.

Världens största styrbara luftskepp, nära två gånger så stort som Graf Zeppelin, är nu i det närmaste färdigt. Provflygningar komma att företagas i maj. Luftskeppet, som har igenkänningsbokstäverna ZRS 4, är det första av två väldiga luftskepp, som Förenta staternas marin plan-

Hemsändning av penningar.

Ni kan sända hem penningar, säkert och bekvämt per post, radio eller telegraf genom något av denna banks avdelningskontor. Pengarna utbetalas i Förenta Staternas dollars eller i landets egen valuta, om så önskas, till den angivne mottagaren och genom en pålitlig bank.

The Royal Bank of Canada

nerat för att stärka försvaret av Atlant- och Pacifickusterna. ZRS 4 beräknas kosta cirka 22 milj. kr. Det är omkring 250 meter långt och rymmer 6.500.000 kubikfot heliumgas, som icke är antändbar. Luftskeppet medför fem flygmaskiner, som äro upphängda i ett slags trapetskatapulter, samt är beväpnat med 16 lättkanoner. Det har en stigningsförmåga av 600 — 700 meter i minuten och en hastighet av mellan 120 och 130 km. i timmen.

Så snart systerskeppet är färdigt ämnar man sätta i gång med byggandet av två ännu större luftskepp för kommersiella ändamål. Dessa luftskepp, som skola rymma 1.100.000 kubikfot mer än ZRS 4, skola byggas för 80 passagerare, en besättning på 50 man och cirka tio ton post. Tyska och britiska luftskeppsexperten äro amerikanerna behjälpliga i deras luftskeppsbyggande.

Kommunistagitationen för svenskbybornas Rvsslandsresa.

Häromdagen uppvaktades statsminister Ekman av redaktör Johansson i Ny Dag, som på arbetarnas Svenskbykommittés vägnar ville ha reda på om de 198 svenskbyborna skulle få återvända till Ukraina D. N. har förhört sig hos statsministern om resultatet av samtalet och enligt vad excellensen meddelat, berättade hr Johansson, att det för en vecka sedan till socialstyrelsen inlämnades en kollektiv begäran om utresetillstånd och resehjäl för ett antal svenskbybor. Då jag icke känner till denna sak, yttrade statsministern, kan jag endast meddela hr Johansson att regeringen icke hade någon anledning att fördröja ärendets behandling men dock först gärna vill ha reda på hur det gått med de tidigare resenärerna. Uppgifterna om hur de nu ha det variera ju ytterligt. Så för papperen ligga klara skall saken tagas upp.

Socialisterna segrade i Stockholm.

Socialisterna segrade i kommunalvalen i Stockholm så?

den 19 mars. De erövrade nio säten från de andra partien och ha nu 60 platser i stadfullmäktige, mot de övriga partiets 40. Deras kandidater erhöilo 100.000 röster nu, mot 65 000 1927.

Scotland Yard söker rädda sitt anseende.

Scotland Yard har tydligen tröttnat på att vara utsatt för både hån och förebräelser för de många ouppklarade förbrytelser, som på sista tiden begåtts i England. Det meddelas nämligen att Blackheatmördaren är identisk med en man, som f. n. avtjänar straff för ett annat brott. Tillräcklig bevisning saknas ännu för att anklaga honom för mordet. Otterburnmysteriet, vilket enligt polisen tidigare utsago var ett misslyckat försäkringsbedrägeri, lär Scotland Yard också ha löst och den "obefintlige" mördaren väntas inom kort vara inom läge och bostad.

Vad slutligen gatan i rum 23 beträffar, d. v. s. den unge studenten Ellis' död, som av polisen också offentlig be-tecknats som omedvetet självmord, påstår man nu att förhören komma att medföra sådana sensationer, att allmänheten även här skall ha anledning att vara tillfredsställd med Scotland Yards arbete. Den allmänna opinionen är dock icke lika lätt övertygad, utan anser att Scotland Yard släppt ut dessa "ankor" för att rädda sitt eget skinn. Man framhåller bl. a., att sedan Blackheatmordet ha två liknande överfall ägt rum i Londons omgivningar.

Öffren undsluppo dock vid dessa tillfällen med livet, beroende på att brottslingen skrämdes, i det första fallet av en scout och i de andra båda fallen av vagnar, som passerade förbi. Det ropas allmänt på bättre ledare för Scotland Yard, vars fördömstråkande rykte på senaste ti-hur de nu ha det variera ju ytterligt. Så för papperen ligga klara skall saken tagas upp.

— Ja nu har jag tagit av ena sidan av mustaschern, så hr. Pettersson får säga vad hr Pettersson tycker — ska vi ta den andra hälften också?

icke tagit mera omfattande former, än hittills skett, torde man ej heller kunna kalla den ett dåligt omen för den svensk-språkiga pressens framtid.

Fastmer äro vi böjda att anse det som ett led i vår strävan att följa de tidsströmmingar, som göra sig gällande bland vårt folk. Vad som idag kan föraktfullt kallas ett "försök att fanga prenumranter", skall kanske i framtiden komma att hälsas som en av den svensk-canadensiska såväl som den svensk-amerikanska pressens förnämsta uppgifter.

Är svenskt språk ett av livsvillkoren för svensk press i Nord-amerika, och man konstaterar att tillskottet av nytt blod ej är att räkna med för framtiden, torde det också bli av nöden att begagna alla till buds stående medel för att skapa den krets av svensk-hetsivrare och svensktalande, som skola bilda den blivande läsekreten, när denna första generation av svenskar för alltid gått bort.

Det går an att klandra andra för krass materialism etc. Man kanske vi i det här fallet torde vara berättigade, att i någon mån dämpa våra balda

kollegors översvallande patriotism och bleka indignationens heliga rodnad på deras fina kinder genom att påminna om de gamla kära, kända orden: "Man skall icke kasta sten, när man sitter i glashus".

Och så fortsätta vi att kompromissa med engelskan den något ensidiga kritiken till trots. Kanske endast med den skillnaden att vi för framtiden komma att söka ägna mera omsorg och mera möda åt att bjuda endast det bästa — det som mest kan bidra till skapa intresse för svenskt kultur, svenska seder, svensk kulturell och materiell odling och sist men kanske inte minst också svenskt språk.

Må det sedan tillåtas oss att som en liten avslutning få rikta en vördsam fråga till vår ärade kollega i Vancouver om vad som gav anledning till och att man i två veckor minst avfattade den ledande artikeln på engelska. Och detta helt nyligen!!

Är en sådan kompromiss värdig denna det svenska språkets balda förkämpe i Västerled — ? Well, well, well — hur var det med glashuset?!!